

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **I. P.**, zast. JUDr. Petrem Navrátilem, advokátem se sídlem Joštova 138/4, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2013, č. j. OAM-182/ZA-ZA15-K01-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á p r á v o** náhrada nákladů řízení.
- IV. Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů právního zástupce žalobce JUDr. Petra Navrátila, advokáta se sídlem Joštova 138/4, 602 00 Brno, **s e u r č u j e** částkou 8.228 Kč, která je splatná z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 10. 2013, č. j. OAM-182/ZA-ZA15-K01-2013 nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 29. 10. 2013 a doplněnou na výzvu soudu podáním ze dne 11. 11. 2013. Obsahem žaloby byla vyjmenovaná jednotlivá ustanovení správního řádu, sice § 2 odst. 1, 4, § 3 a § 50 odst. 3 a odst. 4, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), § 12, § 14, § 14a zákona o azylu, článek 8 odst. 2 Směrnice Rady č. 2005/85/ES ze dne 1. 12. 2005, článek 4 odst. 3 Směrnice Rady č. 2004/83/ES ze dne 29. 4. 2004 a článek 8 odst. 2 citované Směrnice, dále článek 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. O udělení mezinárodní ochrany ve formě humanitárního azylu požádal z důvodu jeho zdravotního stavu, kdy kvůli nemoci přišel o levou dolní končetinu. V současné době očekává instalování protézy dolní končetiny. Za těchto okolností je problematické pracovní uplatnění na trhu práce, v České republice má však možnost i tak si zajistit zaměstnání. Z Ukrajiny odešel po rozvodu s manželkou z důvodu zajištění pracovních možností. Na Ukrajině nevlastní žádný majetek, ani nemovitosti, mimo občanství k této zemi jej nic nepoutá. Byť v zemi původu žijí jeho dvě dcery, neudrhuje s nimi, taktéž i s bývalou manželkou, žádný kontakt. Po návratu na Ukrajinu hrozí mu život bezdomovce. S ohledem na zdravotní potíže – amputaci levé dolní končetiny, by pravděpodobně si nebyl schopen zajistit a uplatnit se na trhu práce na Ukrajině. V této souvislosti citoval pasáž z Hodnotící zprávy Komise pro lidská práva při Organizaci Spojených národů o Ukrajině, dále pasáž ze zprávy amerického Ministerstva zahraničních věcí o dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2013, z nichž vyplývá, že je upravena legislativa pro podporu osob zdravotně postižených na Ukrajině, na legislativu je však nutno pohlížet i z hlediska optiky její reálné vymahatelnosti, tudíž fakticity jejího uplatnění a reálného dopadu na situaci konkrétních adresátů těchto norem.

Byl toho názoru, že žalovaný založil rozhodnutí na nesprávném hodnocení a nedostatečně zjištěného stavu věci. Vracení zpět na Ukrajinu by pro něho znamenalo prudké zhoršení jeho sociální situace a zcela jistě i jeho zdravotního stavu. Navrhl proto, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 10. 12. 2013 popřel oprávněnost žalobních námitek, neboť neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, plně odkázal na správní spis, zejména na vlastní výpovědi žalobce a na napadené rozhodnutí. Dle názoru žalovaného se správní orgán případem žalobce zabýval zcela dostatečně, vycházel především z vlastních výpovědí žalobce, opatřil si další podklady, tj. relevantní a aktuální informace zabývající se mj. i zdravotní péčí, sociálním systémem, atd. S uvedenými informacemi měl žalobce možnost se seznámit, rovněž vyjádřit námitky k jejich obsahu, možnosti však nevyužil. Na základě šetření v zemi původu žalobce nelze dospět k závěru, že jeho návratem na Ukrajinu by se dostal do situace, která by zakládala rozpor s čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Namítaná nedostatečnost vymahatelnosti legislativy pro podporu osob zdravotně postižených na Ukrajině v žádném případě nedosahuje úrovně označitelné za mučení a nelidské zacházení, aby mohla být důvodem pro přiznání mezinárodní ochrany.

Nelze apriori učinit závěr, že by systém na podporu zdravotně postižených osob v případě žalobce nebyl účinný. Žalovaný nepopírá, že v případě návratu do vlasti může být situace jmenovaného, především z ekonomického hlediska, ztížená, žalobce však nevyloučil, že by mu jeho současný zdravotní stav znemožnil pracovat. Potíže s hledáním zaměstnání v současné době jsou v podstatě problémem v každé vyspělejší zemi. Na základě použitých podkladů nelze učinit závěr, že by organizace působící na Ukrajině a zaměřující se právě na pracovní adaptace, zvyšování dovedností, rekvalifikace pro postižené a zaměstnání postižených nebyly funkční a žalobci taky bylo znemožněno se opět zařadit do běžného života. Podklady, na které v žalobě odkazuje, žalobce dle názoru žalovaného i přes existenci určitých potíží tento závěr nevyvracejí. I když žalobce namítl, že na Ukrajině již nikoho nemá, z jeho žádosti vyplývá, že ani v České republice nepočítá s pomocí příbuzných či známých. Ačkoliv hovoří o integraci do české společnosti, z jeho výpovědi je zřejmá jakákoliv absence snahy se v České republice legálně usadit, upravit si svůj pobyt prostřednictvím příslušných právních institutů. V České republice žije po celou dobu nelegálně, za což mu bylo uloženo i správní a soudní vyhoštění.

Na základě výše uvedeného má žalovaný za to, že hodnocení žádosti žalobce je zcela v souladu se zákonem, z odůvodnění rozhodnutí jsou zřejmé všechny závěry žalovaného jak už i úvahy, jimiž byl při vyslovování těchto závěrů veden. Navrhl proto, aby žaloba jako nedůvodná byla zamítnuta.

Ve správním spise se nachází žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, kterou podal dne 21. 6. 2013. Z obsahu žádosti vyplynulo, že je ukrajinské národnosti i státní příslušnosti, není členem žádné politické strany nebo jiné organizace. Je rozvedený, na Ukrajině žijí dvě jeho dcery, kontakt s nimi neudržuje. Vlast opustil v roce 1994, odjel za prací. O mezinárodní ochranu žádá ze zdravotních důvodů. V březnu roku 2013 mu byla amputovaná dolní končetina, měl gangrénu, jiné zdravotní problémy neměl. Na Ukrajinu se nemá kam vrátit, kontakt s příbuznými neudržuje. Česká republika je jeho cílovým státem, nechal si zde udělat protézu, dál má možnost pracovat jako údržbář. Přiznal, že v ČR bylo proti němu vedeno trestní stíhání za nelegální pobyt. Z obsahu pohovoru sepsaného se žalobcem dne 3. 7. 2013 byly zjištěny shodné skutečnosti s těmi, které byly obsahem jeho žádosti o azyl. Dále uvedl, že nedokončil středoškolské vzdělání, vyučil se instalatérem, v této profesi pracoval, dále i jako truhlář. Z důvodu nedostatku pracovních příležitostí opustil Ukrajinu, vycestoval do ČR za prací. Manželka se s ním rozvedla, s dětmi kontakt neudržuje. Jeho matka zemřela, o otci není informován, žádný kontakt s nikým neudržuje. Problémy se státními orgány své země vyloučil. V ČR byl poprvé zadržen asi v roce 2011, byl vyhoštěn, obdržel zákaz pobytu na tři roky. Neodjel však, do vlasti se nechtěl vrátit. Neměl žádné doklady, nekontaktoval se s cizineckou policií ani s velvyslanectvím Ukrajiny. I nadále nelegálně setrval v ČR, různě pracoval. V prosinci roku 2012 začal mít těžkosti s dolní končetinou, začala mu černat, následně poté došlo k její amputaci. V případě návratu na Ukrajinu se o něho by nikdo nepostaral.

Totožnost žalobce nebyla prokázána žádnými doklady, správní orgán proto ke zjištění totožnosti přijal čestné prohlášení žalobce učiněné dne 21. 6. 2013.

Ve spise je dále založeno usnesení Okresního soudu Praha-východ ze dne 20. 3. 2013, sp. zn. 2 T 53/2013, z něhož se zjišťuje, že byl žalobce podle § 71 odst. 2 písm. a), b)

trestního řádu propuštěn z vazby na svobodu. Podle § 350c odst. 1 trestního řádu byl vzat do vyhošťovací vazby. Vazba se započítává od okamžiku propuštění z vazby, tedy ode dne 20. 3. 2013. Z odůvodnění usnesení vyplývá, že se v době od 1. 7. 2011 do 15. 3. 2014, kdy byl zadržen hlídkou Policie ČR, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, Územní odbor Praha venkov-východ, Obvodní oddělení Kamenice, v obci Senohraby, na okrese Praha-východ, neoprávněně zdržoval na území ČR, ač si byl vědom toho, že mu bylo rozhodnutím Policie ČR, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, Odbor služby cizinecké policie ze dne 23. 5. 2011, č. j. KRPS-72516/ČJ-2011-010022 uloženo správní vyhoštění z území České republiky s dobou platnosti 3 let, se stanovením doby k vycestování do 30. 6. 2011. Dne 20. 3. 2013 rozhodl podepsaný soud rozsudkem o uložení trestu vyhoštění v trvání pěti let, rozhodnutí nabylo právní moci téhož dne. Zároveň byl obviněný propuštěn z vazby, kdy mu nebyl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody. Obviněný následně vypověděl, že z území České republiky sám nevycestuje. Vzhledem k osobě obviněného, tj. žalobce, který na území České republiky páchal trestnou činnost, bylo rozhodnuto o vzetí do vyhošťovací vazby, aby se nemohl vyhýbat výkonu trestu vyhoštění. Dále ve spise se nachází rozsudek Okresního soudu Praha-východ ze dne 20. 3. 2013, č. j. 2 T 53/2013-45, jímž žalobce byl uznán vinen mařením výkonu rozhodnutí orgánu veřejné moci tím, že se zdržoval na území České republiky, ačkoliv bylo rozhodnuto jeho správním vyhoštěním, čímž spáchal přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. Za to byl odsouzen podle § 337 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 80 odst. 1, 2 trestního zákoníku k trestu vyhoštění v trvání pěti let.

Ve spise je založena lékařská zpráva Zdravotnického zařízení MV, Oblastní ZZ Brno MUDr. Romana Popka (bez data), z níž vyplývá, že dne 4. 6. 2013 byla provedena žalobci amputace LDK ve stehně pro progredující ischemickou gangrénu s rizikem sepse. Byla doporučena standardní protetika. Zdravotní stav byl stabilizován, transferu do země původu schopen.

Při jednání u Krajského soudu v Brně dne 17. 4. 2014 vypověděl žalobce shodně s podanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany skutečnosti týkající se jeho pracovního profilu, rodinných podmínek. Potvrdil, že na území ČR vstoupil v roce 1994, zdržuje se zde nepřetržitě. Hlavním důvodem podání předmětné žádosti jsou jeho zdravotní potíže, neboť na jaře roku 2013 mu byla amputovaná levá dolní končetina, v ČR má podstatně kvalitnější zdravotní péči než na Ukrajině. Uvedl dále, že na Ukrajině nebyl pronásledován z důvodů politických, na zastupitelský úřad Ukrajiny na území ČR se neobrátil.

Právní zástupce žalobce JUDr. Petr Navrátil, ustanovený žalobci pro řízení o soudní přezkoumání rozhodnutí správního orgánu usnesením ze dne 3. 2. 2014, č. j. 22 Az 26/2013-35 předložil soudu originál lékařské zprávy MUDr. Jaromíra Jarolíma, internisty, Dolní Kounice, Masarykovo náměstí 1a ze dne 16. 1. 2014, jejíž kopie byla založena do soudního spisu. Soud provedl důkaz citovanou listinou, z níž zjistil, že po amputaci levé dolní končetiny ve stehnu je prognóza pro žalobce nepříznivá, byť byl doporučen zákaz kouření, kouří i nadále. Přetrvávají stále ještě bolesti v amputované ráně. Právní zástupce žalobce doplnil výpověď jmenovaného, sice tak, že žalobcův pobyt na území ČR byl do roku 2002 legálně upraven, poté se zde zdržoval nelegálně. Dne 20. 3. 2013 byl přemístěn do vyhošťovací vazby, po tříměsíčním umístění z důvodů zdravotních mu byla provedena amputace levé dolní končetiny, poté byl přemístěn do Přijímacího střediska Zastávka u Brna,

a následně dne 21. 6. 2013 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutí žalovaného pokládal za nepřezkoumatelné, nepřezkoumatelnost opíral o obsah správního spisu a odůvodnění napadeného rozhodnutí. Neztotožnil se se stanoviskem správního orgánu, který za podklad rozhodnutí pojal zprávy o zemi původu, které se týkají postavení osob zdravotně postižených na Ukrajině. Byť existuje legislativa, tato je však pouze formální, v praxi není dodržovaná a její nedodržování není ze strany státní správy vnucováno. Dále argument o opodstatněnosti žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany opřel o zhoršující se zdravotní stav žalobce, který byl prokázán i potvrzující lékařskou zprávou. Sama bezpečnostní situace v zemi původu žalobce činí jeho návrat ještě více obtížnějším, než mohl být předtím v době, kdy byl bez zdravotních obtíží.

Zástupkyně žalovaného odůvodněnost rozhodnutí opřela o řádně zjištěný stav věci, zdravotní stav žalobce byl zjištěn lékařskou zprávou, která je součástí správního spisu. Pokud žalobce předložil při soudním jednání novou lékařskou zprávou, pak z jejího obsahu vyplývá, že poslední kontrola u něho byla datována dnem 16. 1. 2014, žádná zásadní skutečnost z ní nevyplynula. Dále odkázal i na právní dikci soudního řádu správního, dle kterého soudu při přezkumu rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání správního rozhodnutí, tudíž nemohl správní orgán přihlídnout k případnému zhoršení zdravotního stavu, případně i ke změně situace v zemi původu žalobce. Pokud se týká pobytu jmenovaného na území ČR, zcela vědomě v ČR pobýval nelegálně řadu let. Případná legalizace pobytu musí proběhnout v souladu s platným právním předpisem, žalobce musí splnit podmínky stanovené zákonem a samozřejmě případně vykonat i trest vyhoštění, který mu byl udělen.

Při posouzení věci vycházel Krajský soud v Brně z následujících skutečností, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s.r.s.), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.r.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.r.s.).

V souvislosti s rozsudkem NSS ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, www.nssoud.cz soud poukazuje na to, že „...poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1990 Sb. o pobytu cizinců na území ČR.“

V daném případě stěžejní skutečností, o kterou opřel žalobce opodstatněnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany, byl jeho zdravotní stav – progredující ischemická gangréna LDK, v důsledku které dne 4. 6. 2013 byla provedena amputace této končetiny. Správní orgán vycházel ze spisové dokumentace o zemi původu žalobce, mj. i z výpisu ze zdravotní dokumentace ze Zdravotnického zařízení MV ČR, Oblastní ZZ Brno, Zastávka u Brna, lékaře Romana Popka.

Ze správního řízení vyplynulo, že důvodem žalobcova odchodu z vlasti byla především jeho ekonomická situace, vlast opustil v roce 1994, do ČR přijel z důvodu zajištění si práce.

Jeho argumentace, že v případě návratu na Ukrajinu nemá nikoho, kdo by se o něho postaral, nemohla být vzata v úvahu i z toho důvodu, že i v České republice, jak vyplývá z jeho žádosti, nepočítá s pomocí příbuzných či známých. Nelze rovněž přehlédnout, že zcela vědomě se nacházel v ČR nelegálně řadu let, a to i přesto, že bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění, byl uznán vinen za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, následně mu byl uložen trest vyhoštění v trvání pěti let. Z jednání jmenovaného je tedy zřejmo, že jakákoliv rozhodnutí týkající se jeho nelegálního pobytu v ČR nerespektoval, žádost o udělení mezinárodní ochrany podal teprve v důsledku vzniklých zdravotních potíží.

Důvody sdělené žadatelem v průběhu řízení o mezinárodní ochraně z hlediska naplnění důvodů pro udělení azylu, zhodnotil žalovaný správně jako důvody irelevantní.

Vymezením pojmu pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsáhlé judikatuře, mj. i v rozsudku ze dne 19. 2. 2004, č. j. 7 Azs 38/2003-37, v němž konstatoval, že „za pronásledování je nutno považovat pouze takové ohrožení života či svobody, které je trpěné, podporované či prováděné státní mocí, nikoliv takové negativní jevy, které státní orgány cíleně potírají a čelí jim“. Tato situace však u žalobce v době rozhodování správního orgánu neexistovala.

Podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

V případě žalobce nebylo prokázáno, že by byl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod nebo se opodstatněně obává pronásledování pro některý z důvodů vyjmenovaných v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Obavy z pronásledování z důvodů uvedených v citovaném právním ustanovení zákona o azylu, či by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti, zjištěno nebylo. V podstatě za jediný důvod svého posledního odjezdu z vlasti v letech 1994 až 1996 označil snahu výdělků v zahraničí, a to z důvodu špatné situace na tehdejší ukrajinském pracovním trhu, tedy důvody z pohledu azylového zákona irelevantní. S ohledem na žadatelem uváděné zdravotní potíže nebylo ani z jeho výpovědi zjištěno, že by mu v případě návratu do země původu hrozilo z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženského vyznání, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině či z důvodu jeho politického přesvědčení jakékoliv přiměřené jednání či zacházení ze strany státních orgánů země s ohledem na jeho zdravotní stav, konkrétně, že by mu z těchto zákonem vyjmenovaných důvodů nebyl umožněn přístup k adekvátní zdravotní péči dostupné pro ostatní občany Ukrajiny. Žalobce takové skutečnosti ani ve správním řízení nedeklaroval.

Soud se zcela ztotožňuje i se závěry žalovaného, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu, neboť z výpovědi jmenovaného v průběhu správního i soudního řízení ani ze zjištění správního orgánu nevyplývalo, že by byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků jmenovaného ve smyslu citovaného právního ustanovení.

Rovněž nebyly splněny ani podmínky pro postup dle ust. § 14 zákona o azylu. Žalobce popsal svoji rodinnou, sociální, ekonomickou situaci, v neposlední řadě pak i zhoršený zdravotní stav v důsledku amputace nohy, která byla provedena dne 4. 6. 2013. Správní orgán

k posouzení jeho zdravotního stavu si vyžádal výpis ze zdravotní dokumentace ze Zdravotnického zařízení MV ČR, Oblastní ZZ Brno, Zastávka u Brna, praktického lékaře MUDr. Romana Popka. Zjištěná diagnóza byla potvrzena s tím, že žadatel je jinak zdravý, stabilizován a je schopen případného transferu. Přestože v rámci soudního řízení bylo zjištěno, že jmenovaný změnil ošetřujícího lékaře, což rovněž doložil lékařskou zprávou MUDr. Jaroslava Jarolíma, internisty Dolní Kounice, Masarykovo náměstí 1a, je třeba zdůraznit, že byť došlo ke změně ošetřujícího lékaře, nově předložená lékařská zpráva prokazuje kontrolu zdravotního stavu jmenovaného, naposledy ze dne 16. 1. 2014. Záznamy ohledně dalších vyšetření po uvedeném datu lékařská zpráva neobsahuje. V této souvislosti nutno opakovaně poukázat na ust. § 75 odst. 1 s.ř.s., to znamená došlo-li by eventuálně k progresi zdravotního stavu jmenovaného, pak se jedná o novou skutečnost, která vznikla po vydání přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného. Aktuální zdravotní stav žalobce však vzhledem k poslednímu vyšetření ze dne 16. 1. 2014 a absence dalších záznamů nebyla prokázána. Na základě provedeného správního řízení tak nebyl zjištěn zvláštní zřetel hodný důvodu pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. V této souvislosti soud uvádí, že udělení azylu je na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Soudu nepřísluší přezkoumávat, zda zde byly humanitární důvody či nikoliv, to je věcí diskrečního oprávnění správního orgánu. Soud rozhodnutí o humanitárním azylu přezkoumává pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů. Protože správní orgán řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci žalobce, tak i jeho zdravotní stav, tak pokud z nich sám nevyvodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci. Soud poukazuje v tomto směru i na rozsáhlou judikaturu NSS, např. rozsudek ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, www.nssoud.cz, dle kterého „v otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejud. III ÚS 101/95)“.

Na základě potvrzených skutečností žalovaný správně rovněž neshledal důvodnost postupu ve smyslu § 14a odst. 1 a odst. 2 zákona o azylu. Po zhodnocení výpovědi jmenovaného o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a výše citovaných aktuálních informačních pramenů, nedospěl správní orgán rozhodující ve věci k závěru, že by jmenovanému žadateli o mezinárodní ochranu v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezpečnostní nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.

Na základě výše uvedeného soud uzavírá, že učiněný právní názor žalovaného byl podložen řádně zjištěným skutkovým stavem, napadené rozhodnutí bylo přezkoumatelné, žalovaný vycházel z dostatečně relevantních zpráv, které objektivně posuzovaly všechny rozhodné skutečnosti, plně v intencích žalobních bodů se vypořádal jak se žalobcovými tvrzeními potíženími, tak i situací v zemi jeho původu, a to i z hlediska zdravotní péče a sociální ochrany. Soud opakovaně zdůrazňuje, že při přezkoumání rozhodnutí vychází ze

skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Závěr žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu tedy plně vychází ze skutkového stavu zjištěného v průběhu správního řízení. Podstatnější důvody nebyly zjištěny ani v rámci přezkumného soudního řízení. Za daného stavu proto soudu žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému správnímu orgánu náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Právní zástupce žalobce ustanovený usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 3. 2. 2014, č. j. 22 Az 26/2013-35 účtoval na nákladech řízení za 2 úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, účast při soudním jednání dne 17. 4. 2014) podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění po 3.100 Kč, 2x režijní paušál dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky po 300 Kč a dále DPH ve výši 21 % s tím, že je plátcem DPH, což doložil fotokopií osvědčení o registraci k dani z přidané hodnoty vystavené Finančním úřadem pro Jihomoravský kraj. Celková výše odměny za zastupování a náhrada hotových výdajů právního zástupce tedy činí 8.228 Kč, tato bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně po právní moci tohoto rozhodnutí k rukám JUDr. Petra Navrátila, advokáta se sídlem Joštova 138/4, 602 00 Brno, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. dubna 2014

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová